

Kongens og Folkets Tillid, og ikke vil oversee det danske Folks velbegrundede Ret.

Den danske Rigsdag har paa umiskjendelig Maade viist sin Redebonhed til at lette Tilblivelsen af en Fællesforsatning, navnlig ved ikke at gjøre Paastand paa nogen umiddelbar Indslydelse paa dens Indhold; men, allernaadigste Konge! Rigsdagen har dog herved maattet gaae ud fra den Forudsætning, at den paa tænkte Fællesforsatning, der skal omfatte saa stor en Deel af det Omraade, der nu hører under Danmarks Riges Grundlov, i sit Grundvæsen maatte blive en virkelig constitutionel og repræsentativ Forsatning, at den ikke i sit hele Princip skulde komme i stærende Strid med den ved lykkelig Dverenskøft mellem Kongen og det danske Folk givne og allerede gjennem en Arrække virkende Forsatning for Kongeriget Danmark.

Denne Forudsætning hos Rigsdagen og Folket har ogsaa fuldkommen Hjemmel i Indholdet af selve den allerhøieste Kundgjørelse af 28de Januar 1852, og aldrig har heller den Tanke kunnet finde Rum, at det danske Monarchi, som allerede strax ved Deres Majestæts Thronbestigelse erholdt Tilfagnet om en sand constitutionel Forsatning med besluttende Myndighed for Repræsentationen, saavel i den hele Sinantsbestyrelse, som ved Udgivelsen af alle Love angaaende Monarchiets Fællesanliggender, skulde kunne føres tilbage til en politisk Stilling, der gjennem en sørgelig Erfaring har viist sig saa lidet skiftet til at sikke Kronen imod Rystelser, og det efter at Danmarks Riges Grundlov, der netop blev givet som et Værn for Monarchiet, da dette truedes med Opøsning, har viist sin Kraft til Rigets Frelse.

Det danske Folk har, Allernaadigste Konge! en levende og uroffelig Bevidsthed om sin Adkomst til ogsaa i Ordningen af Monarchiets Fællesanliggender at for-

blive paa den constitutionelle og repræsentative Grundvold, som er lagt ved vor nu bestaaende Forsatning, og ingen dansk Rigsdag vil derfor nogensinde kunne opgive Fordringen paa, at det Organ, til hvilket Monarchiets Fællesanliggender skal betroes, udrustes med besluttende Myndighed saavel med Hensyn til den hele Statshuusholdning som med Hensyn til alle Love angaaende de fælles Anliggender, og at dette Organ sammensættes saaledes, at det bliver en virkelig Repræsentation af Folket, saa at navnlig det Element, der ved Kongevalg maatte bringes ind i samme, ikke gives en usorholdsmæssig Styrke.

Men med Undtagelse af dette Krav, som ingen dansk Rigsdag kan opgive, vil Deres Majestæt hos Rigsdagen finde den største Redebonhed til at foretage ethvert Skridt, som kan lette og fremskynde Fællesforsatningens Tilblivelse. Vi ere derfor ogsaa saameget mere forvisede om, at Deres Majestæt ingeninde vil laane Dre til Raad, som gaae ud paa at bryde det Dverenskøftens Baand mellem Kongen og Folket, der har givet vor Forsatning sin Tilværelse og sin Styrke, ved at underlægge det med Grundloven forbundne Forbehold en Mening, som vilde være i Strid med dette Forbeholds rette Betydning, hvilket ogsaa paa en høitidelig Maade er bleven anerkjendt af Deres Majestæts Statsraad i den Erklæring, som ved Meddelelsen af den allerhøieste Kundgjørelse af 28de Januar 1852, og efter Opfordring af Folkethinget, blev afgiven til Beroligelse og Betryggelse for Rigsdagen.

Allernaadigste Konge!

Det er under alvorlige ydre og indre Forhold, at Folkethinget dennegang henvender sig til Deres Majestæt; men Kongen og Folket have alt prøvet vanskelige og farefulde Tider, og de have lykkeligen bestaaet disse i gjenstidig Tillid og Samdrægtighed. Folkethinget henvender sig